

El PP sense Matas

El 4 de setembre Jaume Matas volava des de Madrid cap a Washington DF. Deixava enrere Mallorca i la política. A la capital dels Estats Units l'ex-president del PP millorarà el seu anglès. Hi restarà uns quants mesos fins que s'instal·larà, segurament, a Miami. Allà es convertirà en assessor d'inversions turístiques al Carib d'una empresa multinacional. Políticament pot haver estat vençut, però professionalment el triomf és indubtable.

Als anys 80 del segle passat, Matas era funcionari de la naixent comunitat autònoma. No se'n sabia cap relació política. L'any 1989 fou nomenat director general de Pressupostos de la Conselleria d'Economia i Hisenda del Govern de les Illes Balears, presidit per Gabriel Cañellas. I el 1993 féu el

El PP afronta, després de la fugida de Matas, una situació força dolenta, que pot empitjorar molt més.

salt a la primera línia política, quan va ser nomenat per Cañellas com a conseller d'Economia. Alguns dels seus companys de partit en desconfiaven. Perquè, tot i no tenir cap militància coneguda, el suposaven proper al PSOE. Per ventura la suposició partia del fet que la seva família havia estat socialista i republicana, durant la Segona República. En qualsevol cas, Matas inicià així la carrera fulgurant que l'ha-

via de portar a la presidència del govern (1996-1999), al ministeri de Medi Ambient espanyol (2000-2003) i, novament, al capdavant de la comunitat autònoma (2003-2007). El 27 de maig passat, en perdre la majoria absoluta, degué intuir que passaria a l'oposició. L'únic partit que el podia mantenir a la presidència, UM, havia estat atacat pel PP –i sobretot pel seu diari més proper, *El Mundo - El Día de Baleares*– de tal manera durant els mesos anteriors, que era difícil d'imaginar que Maria Antònia Munar volgués pactar amb Matas. En efecte, no ho va fer. En concretar-se, a mitjan juny, l'acord de centre-esquerra (PSOE, Bloc i UM), el polític conservador, derrotat, anuncià, sorprenentment, la retirada total i definitiva de la política, si bé assegurarà que es mantindria com a president del partit a les Balears fins al congrés següent. No demanà el reingrés com a funcionari de la comunitat per a guanyar-se la vida. Una vida, val a dir-ho, que havia crescut força de nivell entre que fou nome-

La fugida de Jaume Matas ha deixat una situació terrible per al PP, que Rosa Estaràs intenta controlar.

nat com a director general el 1989 i la retirada del juny d'enguany. No n'hi ha gaires, de polítics, que aconseguixin comprar un palauet manierista al bell mig de la Palma aristocràtica. Ell se'l comprà, el rehabilità i, pocs mesos abans de les eleccions, se n'hi anà a viure. Una carrera profitosa, com es pot veure. Que, a més, l'ha catapultat, en deixar la política, a una destinació professional envejable: alt executiu d'una empresa per a assessorament d'inversions turístiques al Carib.

Matas encara el futur personal i professional amb la sort de cara. Però deixà una herència política terrible per al seu partit.

El futur del PP. La fugida de Matas deixà descol·locat tothom, al si del PP. Malgrat que en públic tots els dirigents conservadors respecten "la decisió personal" del qui consideren "el millor president de Balears", en privat les veus no són tan amables. "Se n'ha anat de forma irresponsable", confessà a

aquest setmanari un diputat. El panorama que deixà és terrible. El mes de juny el secretari general del PP estatal, Àngel Acebes, es desplaçà dues vegades a Palma i el president, Mariano Rajoy, una, per donar "suport" —segons la versió oficial— als militants, després de perdre el poder. Però l'objectiu real dels viatges era un altre: evitar una forta crisi que començava a despuntar. De fet, al consell regional del PP en què Matas anuncià la retirada se sentiren veus demanant la convocatòria immediata d'un congrés extraordinari. La direcció central s'hi negà en rodó. L'ordre va ser que res de congressos abans de les eleccions espanyoles. Que es faria quan tocàs, l'any que ve, igual que el congrés estatal. Previsiblement serà el mes de maig o de juny.

Els jerarques conservadors de Madrid confirmaren la vice-presidenta del partit i portaveu parlamentària, Rosa Estaràs, com a nova número 1 amb el càrrec de coordinadora fins al congrés. Ella digué que la situació era "de total unitat del partit". Simples paraules de circumstàncies. Les pronuncià al juliol. Tanmateix, la realitat s'imposà durant les vacances d'agost. Els sopars entre dirigents dels diversos grups interns sovintejaren i emergiren a la premsa opinions discordants. Per exemple, el portaveu del partit, Miquel Ramis, en criticà la situació "d'interinitat". Alhora, la premsa de Palma feia circular els noms dels qui podrien aspirar a ser el nou president del partit, com ara Ramis mateix, també Jaume Font —actual portaveu al Consell de Mallorca—, Pere Rotger —batlle d'Inca i president del PP de Mallorca—.... La situació a final d'agost era insuportable. I tot just començar el setembre empitjorà sensiblement.

El dia 5 de setembre Matas envià, des de Washington, una carta a Mariano Rajoy, mitjançant la qual dimitia el càrrec de president del partit a les Balears. Una nova sorpresa, perquè un mes i mig abans havia dit que s'hi mantindria, encara que fos de forma nominal, per no donar sensació de buit de poder. La nova dimissió feia palès que res no era com es deia. Que la situació interna s'anava convertint en un polvorí. La direcció estatal hi tornà intervenir. Forçà el comitè regional de dia 7 de setembre que votàs l'elecció

de Rosa Estaràs com a nova presidenta. Una elecció si més no estranya, perquè és un càrrec que tria l'assemblea del congrés i no pas el comitè esmentat. Però així es va fer. Evidentment, la intenció era visualitzar el suport ferm de Madrid a Estaràs per a menar el partit fins al congrés i avortar qualsevol intent de rebel·lió interna. Tothom acceptà disciplinadament les ordres i Estaràs fou elegida per unanimitat dels membres del comitè.

La nova líder ha declarat que la seva missió és que el PP "agrani" a les eleccions espanyoles a les Balears i, llavors, dirigir el procés cap al congrés. El futur immediat no li somriu gaire. La possibilitat de trencar l'empat de 2004 a 4 escons amb el PSOE, el mes de març vinent, és molt remota. Perquè, com que s'hi trien 8 diputats, perquè el PP n'obtingués 5 hauria de guanyar per una quantitat enorme de vots als socialistes. I això no sembla pas gaire probable. Així doncs, les declaracions d'Estaràs s'expliquen més en clau interna. En el sentit de donar coratge i de congelar les divergències internes, si més no fins després de les eleccions. Aquests comicis esdevenen l'única esperança perquè no es desfermi una guerra interna de resultats que a hores d'ara són impossibles d'imaginar. És a dir, si Rajoy és president del govern espanyol és molt improbable que ningú no es mogui a les Balears en contra d'Estaràs. Però si el president continua essent Zapatero, la situació del PP balear serà insòlita, i terrible. Per primer cop des de 1983 no tindrà cap poder institucional important a les Illes i, a més, tampoc no tindrà l'aixopluc del govern estatal, com tingué quan perdé el poder illenc el 1999. En aquella època, a més, tenia majoria absoluta en municipis importants, com ara Palma, i ara no. Si passàs això, hi hauria el terreny adobat per a una cruenta guerra entre les diverses faccions.

Tot plegat ofereix un panorama difícil per al PP. Amb un líder carismàtic que ha fugit, amb divergències internes i amb la possibilitat de continuar a l'oposició a Madrid. Mai no havia estat tan malament. I els seus dirigents saben que la cosa pot empitjorar bastant si al març reben una clatellada.

Miquel Payeras